

Книгата на Даниил — Шестдесет и трета част

Отвъд диаграмите на Милър: Ислямът, следизследователният съд и последното изпитание

Jeff Pippenger

2024-01-27

Било ни е съобщено, че „Бог насочи ума на Уилям Милър към пророчествата и му даде голяма светлина върху книгата Откровение.“ Милър бе възпрепятстван от историята, в която бе издигнат, да разбере „голямата светлина“, намираща се в дванадесета, тринадесета, шестнадесета, седемнадесета и осемнадесета глава на Откровение, защото тези глави определяха делото на пророчески царства, което той не можеше да види от своята историческа гледна точка.

Светлината, дадена на Милър върху книгата Откровение, беше относно Църквите, Печатите и Тръбите, а именно последните три Тръби, които са определени като „три Горко“, са представени върху двете плочи на Авакум. „Голямата светлина“, дадена на Милър в книгата Откровение, се отнася до ролята на исляма в библейското пророчество. Но дори и тази „голяма светлина“ беше ограничена от неговата историческа среда.

„Седемте църкви в Азия са история на Христовата църква в нейните седем образа, във всичките ѝ извивки и обрати, във всичкото ѝ благоденствие и бедствие, от дните на апостолите чак до края на света. Седемте печата са история на действията на властите и царете на земята спрямо църквата и на Божията закрила над Неговия народ през същото време. Седемте тръби са история на седем особени и тежки съдби, изпратени върху земята, или Римското царство. А седемте чаши са седемте последни язви, изпратени върху папския Рим. С тях са преплетени и много други събития, втъкани като притоци и изпълващи великата река на пророчеството, докато всичко накрая ни отвежда в океана на вечността.“

„Това, според мене, е планът на Йоановото пророчество в книгата Откровение. И човекът, който желае да разбере тази книга, трябва да има задълбочено познание за други части от Божието слово. Образите и метафорите, употребени в това пророчество, не са всички обяснени в самото него, а трябва да бъдат открити у други пророци и обяснени в други пасажи на Писанието. Следователно е очевидно, че Бог е замислил изучаването на цялото, дори за да се придобие ясно познание за която и да било част.“
Уилям Милър, Miller's Lectures, том 2, лекция 12, 178.

Забележете, че Милър разбираше седемте последни язви като седемте съдби над папския Рим. Той не можеше да разбере, че на папския Рим бе нанесена смъртоносна рана, която трябваше да бъде изцелена. Той разпознаваше седемте тръби като „история на седем особени и тежки съдби, изпратени върху земята, или римското царство“, но не беше в състояние да разпознае различието между царствата на езическия и папския Рим. Следователно способността му да вижда различието между първите четири тръби и

последните три тръби беше ограничена.

Милър не беше в състояние да разпознае, че съдбите, докарани върху Рим, бяха Божият отговор на налагането на неделята, защото милеристите в своята история все още богослужаха в неделя. Милър беше прав, като разпозна, че тръбите бяха съдби над Рим, но конкретната причина, поради която тези съдби бяха нанесени, както и разграничението между първите четири и последните три тръби, беше ограничено или несъществуващо. При този ограничен възглед „скъпоценността“ на трите горко на исляма все още беше включена в картите, които бяха направлявани от Божията ръка, и не бива да бъде изменяна.

Просветленото разсъждение позволява на един „мъдър“ изследовател на пророчеството да разпознае, че Бог не само е вдъхновил светите мъже, които са написали Библията, но също така е ръководил труда на мъжете, които са превели Библията „Кинг Джеймс“, и Той изрично заявява, че е приложил същия вид божествен надзор и при изработването на двете свещени карти.

„Скъпоценният камък“ на Милър за петата, шестата и седмата Тръба (Исляма) сияе десетократно по-ярко в последните дни, защото той определя предмета на последния Среднощен вик. Предметът на Среднощния вик в милеритската история беше датата на завършека на пророческите периоди и в този смисъл вестта на „Среднощния вик“ на последните дни (която е вестта за Исляма на третото Горко) е била предобразена от датата 22 октомври 1844 г. Тази дата в милеритската история предобразява близко предстоящия неделен закон, а и 22 октомври 1844 г., и неделният закон бяха предобразени от кръста, който беше завършекът на Триумфалното влизане на Христос.

„Скъпоценният камък“ на Милър относно петата, шестата и седмата Тръба (исляма) сияе десет пъти по-ярко в последните дни, защото отъждествява исляма в съгласие с темата на последното реформационно движение в последните дни, което е ислямът на третото Горко. Следователно, като тема на последното реформационно движение на сто четиридесет и четирите хиляди, той е бил предобразен от темата на всяко от предишните реформационни движения — било темата за „възкресението“ в реформационното движение на Христос, темата за „пророческото време“ в историята на милеритите, темата за „ковчега Божий“ в реформационното движение на Давид или темата за „завета“ в реформационното движение на Моисей.

Било то събитието на кръста, датата 22 октомври 1844 г., или различните теми на реформаторските движения, всяка дата и всяка тема представляваше въпрос на изпитание за живот или смърт за поколението на онова време. „Скъпоценният камък“ на Милър за трите Ислямски горко е въпрос на изпитание за живот или смърт, както е представено в притчата за десетте девици по отношение на „маслото“. Скъпоценните камъни на Милър в началото на неговия сън сияеха като слънцето, но в края на съня му те сияеха „десет пъти по-ярко“. Скъпоценните камъни на Милър бяха като керосин (масло за лампи) в историята на милеритите, но днес тези скъпоценни камъни са ракетно гориво!

Милеристите разбраха и правилно приложиха времевото пророчество за исляма на второто Горко, което се изпълни на 11 август 1840 г., но тяхното разбиране за третото Горко, което е Седмата Тръба, не можеше да види третото Горко като идващо съдилище над шестото царство на библейското пророчество, защото те не виждаха пето царство, камо ли шестото царство на библейското пророчество. И все пак „голямата светлина“ върху Откровението, която бе дадена на Милер, трябва да засияе десет пъти по-ярко в „Среднощния вик“ на последните дни.

Истините, представени върху двете таблици на Авакум, по същество са истини, които са се изпълнили в миналата история. Схемите се основават на времевите пророчества, които Милър бе воден да събере, и всички тези времеви пророчества бяха приключили до 1844 година. Тези времеви пророчества ще засияят по-ярко в последните дни, защото ще се види, че са също тъй точни днес, както бяха в милеритската история, но не съдържат никакви преки времеви предсказания за последните дни. Те обаче предоставят повтарящи се пророчески образи на историите, които са представяли в миналото, но с няколко от скъпоценностите на Милър бъдещи предсказания са представени пряко.

Делото на Христос в небесното светилище, започнало през 1844 година, продължава, докато това дело не бъде завършено. Пророчеството за две хиляди и триста дни и делото на очистване, което то посочи, все още е „в процес на изпълнение“, както сестра Уайт заявява относно реките Улай и Хидекел; следователно това пророчество има изпълнение в края на света.

„Светлината, която Даниил получи от Бога, бе дадена особено за тези последни дни. Виденията, които той видя при бреговете на Улай и Хидекел, великите реки на Сенаар, сега са в процес на изпълнение, и всички предсказани събития скоро ще се сбъднат.“
Свидетелства към служителите, 112.

Части от виденията в седма и осма глава на Даниил, които са на двете таблици, са още бъдещи, защото и двете посочват светилищното дело на Христос. Но историите на царствата от библейското пророчество в тези две глави завършват с това, че папският Рим получава смъртоносната си рана. „Камъкът“, който е „отсечен от планината не с ръце“, и осмото царство от Даниил 2 са все още бъдещи. Но по-голямата част от онова, което е представено на схемите във връзка с втора, седма и осма глава на Даниил, се е изпълнило.

Делото на Христос в светилището и третото горко на исляма са по същество двата предмета, които представят пророческата история след времето на милеритите. Наред с тези две теми стои и историята на последните дни, която е предобразена, когато двете карти се съберат върху една линия. Когато това се извърши, първото разочарование от 1843 г., както е представено на първата карта, намира своето поправяне на втората карта. Заедно те разкриват и определят „скритата история“ на Седемте гръма, която сега бива разпечатвана във връзка с разпечатването на Откровението на Исус Христос.

Тази „скрита история“ е структурирана върху „истината“, която се изразява чрез трите еврейски букви, които, когато се съчетаят, образуват думата „истина“. Думата е съставена

от първата, тринадесетата и последната буква на еврейската азбука и представя Исус не само като Истината, но и като Алфа и Омега. „Скритата история“ започва и завършва с разочарование, а в средата ѝ стои бунт, защото „тринадесет“ е число, което представлява бунт.

Годината 1843, изобразена върху първата схема, обозначава първото разочарование и настъпването на времето на забавянето. Времето на забавянето води до появата на вестта на Среднощния вик, при която се проявява бунтът на неразумните девици. След това вестта на Среднощния вик се прогласява до последното разочарование. Тази „скрита история“ на Среднощния вик се повтаря (до самата буква) в последните дни.

„Често ме насочват към притчата за десетте девици, пет от които бяха разумни, а пет неразумни. Тази притча се е изпълнила и ще се изпълни до най-малката подробност, защото има специално приложение за това време и, подобно на вестта на третия ангел, се е изпълнила и ще продължи да бъде настояща истина до края на времето.“ Review and Herald, August 19, 1890.

Когато се разбира правилно, предходното изявление посочва, че единствената група хора в последните дни, която има възможност да бъде или неразумна, или мъдра девица, са хора вътре в група, която е преживяла разочарование. Именно разочарованието поражда времето на забавяне, а притчата, която „се е изпълнила и ще се изпълни до най-малката буква“, се основава върху въздействията, произведени вътрешно в самите девици по време на едно забавяне, което започва с разочарование. Това разочарование, което уби „двамата свидетели“ на улицата на града и ги сведе до мъртви, сухи кости в долината на смъртта, се случи на 18 юли 2020 г. Адвентизмът като цяло не беше въввлечен в това разочарование. Ако изобщо нещо е направил, той празнуваше несбъдналото се предсказание, докато „двамата свидетели“ лежаха убити на улицата. „До най-малката буква“ означава „до най-малката буква“.

В историята на милеритите предишният заветен народ (протестантизмът) отпразнува неуспешното предсказание за 1843 г. (първото разочарование) и в този момент протестантите преминаха пределите на своето изпитателно време. Изпитателното време бе започнало на 11 август 1840 г., когато могъщият ангел от Откровение десета глава слезе при изпълнението на времевото пророчество за второто „Горко“ (исляма). При първото разочарование протестантите отхвърлиха пророческото време, защото погрешното предсказание им даде извинение повече да не търсят истината. Темата на всички жалони в историята на милеритите беше „времево пророчество“.

На 11 септември 2001 година ангелът от Откровение осемнадесета слезе при изпълнението на пророчеството за третото горко (исляма). Темата на всички ориентири в последните дни е ислямът. Първото разочарование бележи края на едно очистване на народа на предишния завет, тъй като тогава на народа на предишния завет бе предоставено извинение вече да не търси истината. Тогава започна времето на изпитание за „девиците“ на последните дни, защото изпитването на народа на предишния завет, което започна със слизането на ангела,

завърши при първото разочарование. Така започна изпитването на онези, които са представени като девици, и този процес на изпитване в крайна сметка ще разкрие дали девиците са неразумни или мъдри.

Между първото и последното разочарование стои вестта на Среднощния вик. Темата на вестта на Среднощния вик за милеритите беше „време“, а темата на вестта на Среднощния вик в последните дни е „ислям“. В съня на Милър той е събуден с вик (вик), и в онова време неговите скъпоценни камъни блестят десет пъти по-ярко, отколкото са блестели преди. Скъпоценните камъни върху картите, които пряко посочват едно предсказание за последните дни, са ислямът и следственият съд. Като такива, изпитанията на „вестта“ на Среднощния вик и на „опитността“, представена от следствения съд, не са за някогашния заветен народ, а за онези, които изповядват, че са последните девици.

Илюстрацията, която се получава, когато и двете схеми се съберат заедно, и която очертава историята от първото до последното разочарование, показва, че във времето, когато протича „скритата история“ на Седемте гръма, се извършва заключителното дело на изследователния съд. Това заключително дело е запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди и то се извършва по време на „смутните времена“ от Даниил девета глава, по време на разгневяването на народите в Откровение единадесета глава, на задържането на „четирите ветрове“ от Откровение седма глава, на „спирането на лютия вятър в деня на източния вятър“ от Исаия двадесет и седма глава, и на възпирането на „разгневения кон, който се стреми да се откъсне и да донесе смърт и разрушение“ върху света. Всички тези пророчески свидетели представят исляма на третото горко, както е изобразен върху свещените схеми.

Трите основни елемента на двете свещени схеми на Авакум, които конкретно се отнасят до събития, бъдещи спрямо публикуването на схемите, са запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, ислямът и изпълнението на притчата за десетте девици. Схемите посочват един изпитен, запечатващ процес както на едно „опитност“, така и на една „вест“. Опитността, необходима за една неразумна девица, е „Христос във вас, надеждата на славата“, което представлява съвършенството, представено от сто четиридесет и четирите хиляди.

Тайната, която е била скрита от векове и от поколения, а сега се откри на Неговите светии, на които Бог благоволи да яви какво е богатството на славата на тази тайна между езичниците, която е: Христос във вас, надеждата на славата; Когато ние проповядваме, като увещаваме всеки човек и учим всеки човек във всяка мъдрост, за да представим всеки човек съвършен в Христос Исус. Колосияни 1:26–28.

Сто четиридесет и четирите хиляди са представени като група хора, които са излезли от „плен“. Пленът, който е непосредствено представен в книгата Откровение, е пленът на това да бъдат мъртви на улицата в продължение на три дни и половина, както е представено в единадесета глава на Откровение. Пленът на една символична смърт представя „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава, и този плен изисква проявлението на покаяние,

както е илюстрирано чрез молитвата на Даниил в девета глава.

Когато мъртвите сухи кости бъдат върнати към живот, те незабавно биват издигнати като „знаме“. В смъртта те бяха без Христос в себе си, надеждата на славата. Част от изискуемото от тях покаяние беше признанието им, че са ходили противно на Бога и че Бог е ходил противно на тях. Когато пророчески определените изисквания бъдат изпълнени, тогава Христос „внезапно идва в Своя храм“ и се придобива онази „опитност“, която е необходима, за да бъде човек член на знамето, което тогава бива издигнато.

„Опитността“, която е илюстрирана, когато двете карти се съберат заедно, се осъществява чрез заключителното дело на Христос в небесното светилище. Тази „опитност“ е представена чрез видението „march“, което е видението за „явяването“. „Вестта“, която е необходима, е видението „chazon“ — видението на пророческата история. Тази „вест“ е определена като вестта за Божия предстоящ съд над един бунтовен свят, доведен чрез исляма на третото „горко“.

През 1856 г. Господ потърси да довърши възстановяването на духовния Ерусалим в адвентизма. Под въздействието на идването на трите ангела от 1798 до 1844 г. милеритският храм бе изграден върху основите, представени като „скъпоценни камъни“ в съня на Милър, както са представени от пророческите истини върху двете пионерски схеми (1843 и 1850), които изпълниха втора глава на Авакум. След това Той поведе Своя народ да издигне стената на Своя закон за съботата на седмия ден и ги върна към „старите пътеки“ на древния Израил, за да завърши делото на „улицата, по която да се ходи“. Но старата пътека включваше едно учение, едно пророчество, което бе предназначено да ги изпита и отдели. През 1863 г. адвентизмът не издържа изпита на „седемте времена“ и започна да се скита в пустинята на Лаодикия.

22 октомври 1844 г. предобразява скоро настъпващия неделен закон, и при неделния закон ще бъде извършено делото, представено чрез четиридесет и деветте години на довършването на улицата и стената в смутни времена, както е посочено от Даниил.

И тъй, знай и разбери: от излизането на повелението за възстановяване и за съграждане на Ерусалим до Месия Княза ще бъдат седем седмици и шестдесет и две седмици; площадът ще се съгради отново, и стената, при усилни времена. Данаил 9:25.

Всички пророци са в съгласие един с друг, а „скръбните времена“ на Даниил са също така посочени в откъса от „Ранни писания“, който разглеждаме.

„В онова време, когато делото на спасението приключва, на земята ще настъпва скръб и народите ще се разгневяват, но ще бъдат възпирани, за да не се попречи на делото на третия ангел. В онова време „късният дъжд“, или освежаването от присъствието на Господа, ще дойде, за да даде сила на силния глас на третия ангел и да подготви светиите да устоят в периода, когато седемте последни язви ще бъдат излети.“ Ранни писания, 85.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Докато онези, които изповядват истината, служат на Сатана, неговата адска сянка ще отсича техните възгледи за Бога и небето. Те ще бъдат като онези, които са изгубили първата си любов. Те не могат да съзерцават вечните реалности. Онова, което Бог е приготвил за нас, е представено в Захария, глави 3 и 4, и 4:12–14: „И отговорих пак и му рекох: Какви са тия две маслинени клонки, които през двете златни тръби изливат от себе си златния елей? А той в отговор ми рече: Не знаеш ли какви са тия? И рекох: Не, господарю мой. Тогава рече: Това са двамата помазани, които стоят при Господа на цялата земя.“

„Господ е пълен с ресурси. У Него няма недостиг на средства. Поради нашата липса на вяра, нашата земност, нашите празни приказки, нашето неверие, проявявано в разговорите ни, около нас се събират тъмни сенки. Христос не е разкрит в слово или в характер като Онзи, Който е съвършено прекрасен и превъзходен над десет хиляди. Когато душата е доволна да се въздига към суета, Духът Господен може да стори малко за нея. Нашето късогледо зрение вижда сянката, но не може да съзре славата отвъд. Ангелите задържат четирите ветрове, представени като разярен кон, стремящ се да се откъсне и да се втурне по лицето на цялата земя, носейки разорение и смърт по пътя си.“

„Ще спим ли на самия праг на вечния свят? Ще бъдем ли вяли, студени и мъртви? О, дано в нашите църкви имаме Духа и диханието Божие, вдъхнато в Неговия народ, за да може той да се изправи на нозете си и да оживее. Нужно е да видим, че пътят е тесен и че портата е тясна. Но когато преминем през тясната порта, нейната широта е без предел.“ Manuscript Releases, volume 20, 217.